

A Törvényszék (nyolcadik tanács) T-353/14. és T-17/15. sz., Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyek ügyekben 2016. szeptember 15-én hozott ítélete ellen az Európai Bizottság által 2016. november 25-én benyújtott fellebbezés

(C-621/16. P. sz. ügy)

(2017/C 046/18)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: L. Pignataro-Nolin és G. Gattinara meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Olasz Köztársaság, Litván Köztársaság

A fellebbező kérelmei

A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- amennyiben úgy véli, hogy a per állása megengedi, megalapozatlanként utasítsa el a keresetet;
- az Olasz Köztársaságot kötelezze a jelen eljárás és az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére;
- a Litván Köztársaságot kötelezze saját költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésének alátámasztására a Bizottság négy jogalapot hoz fel: 1) a versenyvizsgákra vonatkozó útmutató jogi jellegének értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazás, valamint az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) III. melléklete 7. cikke (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazás, ennek eredményeként pedig téves indokolás; 2) a személyzeti szabályzat 1d. cikkének értelmezésével kapcsolatban a téves jogalkalmazás és az indokolási kötelezettség megsértése; 3) a személyzeti szabályzat 28f. cikkének (ellentmondásos) értelmezésével, valamint a Törvényszék bírósági felülvizsgálatára vonatkozó kritériumok értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazás; 4) az 1/58 rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 2. cikkének értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazás.

1. Az első jogalap négy részre tagolódik. Az első részben a Bizottság előadja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a versenyvizsgákra vonatkozó útmutató (HL 2014. C 60. A, 1. o.) jogi jellegének értelmezésével kapcsolatban, mivel – a Bizottság szerint – az említett útmutató olyan új és különös kötelezettségeket állapított meg a versenyvizsga lefolytatására, amelyeket a megtámadott versenyvizsga-kiírások nem módosítottak. Az első jogalap második részében a Bizottság előadja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a személyzeti szabályzat III. melléklete 7. cikke (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban, amennyiben az EPSO nem rendelkezik szabályozási jogkörrel az általa megszervezett versenyvizsgákon használható nyelvekre vonatkozó általános és elvont szabályok meghatározására. A Bizottság álláspontja szerint az EPSO rendelkezik ilyen jogkörrel. A Bizottság e tekintetben egyúttal az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik, amennyiben a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. pontjának végén ellentmond önmagának, amikor megállapítja, hogy az EPSO a különféle versenyvizsgák megszervezése során mindenesetre jogosult értékelni az egyes intézmények – többek között nyelvi – szűkségeit. Az első jogalap harmadik részében a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az útmutató pusztán olyan aktus, amely bejelenti az EPSO által megszervezett versenyvizsgákon használható második nyelvek kiválasztására irányuló kritériumokat, mivel az említett útmutató kötelező erővel állapította meg az említett választást igazoló kritériumokat. Végezetül az első jogalap negyedik részében a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a megtámadott versenyvizsga-kiírások jellegét és tartalmát, amennyiben a nyelvhasználat kérdését illetően a versenyvizsga-kiírások új és különös kötelezettségeket írnak elő, a Törvényszék ily módon a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogás elutasításával összefüggésben az indokolási kötelezettséget is megsértette; a Bizottság álláspontja szerint e tekintetben a megtámadott versenyvizsga-kiírások olyan aktusok, amelyek tartalma mindössze megerősíti az útmutatóban szereplő rendelkezéseket.

2. A második jogalap két részre tagolódik. Az első részben a Bizottság a személyzeti szabályzat 1d. cikkének értelmezésével kapcsolatban a téves jogalkalmazásra hivatkozik, amennyiben eszerint a második nyelvek körének korlátozása nem képez szükségszerűen megkülönböztetést, hanem azt a személyzeti politika keretében a szolgálat érdekéhez hasonló általános cél is igazolhatja. A második részben a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettséget, mivel a Törvényszék a megtámadott ítéletben – a második nyelv kiválasztása korlátozásának igazolására törekedve – a versenyvizsga-kiírások figyelembevételére szorítkozott, pedig az útmutatót és annak tartalmát is figyelembe kellett volna vennie.
3. A harmadik jogalap három részre tagolódik. Az első részben a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék – a személyzeti szabályzat 28f. cikkének téves értelmezése nélkül – nem állapíthatta meg, hogy a nyelvismerettel kapcsolatos követelmények nem képezik részét a pályázók személyzeti szabályzat 27. cikke szerinti készségeinek. A második részben a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg saját bírósági felülvizsgálatának terjedelmét, és a nyilvánvaló értékelési hiba vagy az önkényes bánásmód értékelésére kellett volna szorítkoznia. A harmadik részben a Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék túllépte felülvizsgálati jogkörének korlátait, amennyiben érdemben értékelte azt a döntést, hogy a versenyvizsga-kiírásokban feltüntetett három nyelven (angol, francia, német) túlmenően nem vezetnek be más nyelveket, következésképpen pedig igazgatási hatáskörben járt el.
4. A negyedik fellebbezési jogalapon a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az 1/58 rendelet 2. cikkének értelmezésével kapcsolatban, amennyiben megállapította, hogy az EPSO és a pályázók közötti kommunikáció az említett rendelkezés hatálya alá tartozik, kizárva a második nyelv kiválasztása korlátozásának bármiféle lehetőségét. Egy ilyen korlát meghatározásának lehetősége azonban – a Bizottság álláspontja szerint – a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (5) és (6) bekezdéséből ered, amelynek hatálya alá a versenyvizsgán részt vevő pályázók is tartoznak.

A S0- og Handelsretten (Dánia) által 2016. december 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Ernst & Young P/S kontra Konkurrencerådet

(C-633/16. sz. ügy)

(2017/C 046/19)

Az eljárás nyelve: dán

A kérdést előterjesztő bíróság

S0- og Handelsretten

Az alapeljárás felei

Felperes: Ernst & Young P/S

Alperes: Konkurrencerådet

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Milyen feltételeket kell alkalmazni annak megítélésakor, hogy egy vállalkozás magatartása vagy cselekménye a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet⁽¹⁾ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti tilalom (az idő előtti megvalósítás tilalma) hatálya alá essen, és a 7. cikk (1) bekezdése szerinti megvalósítási magatartásnak előfeltétele-e, hogy a magatartás részben vagy egészben, ténylegesen vagy jogilag részét képezze a tényleges irányításban bekövetkező változásnak vagy az érintett vállalkozások további tevékenysége összefonódásának, amely – feltéve, hogy a számszerű határértéket elérik – a bejelentési kötelezettséget keletkezteti?
2. Minősülhet-e valamely együttműködési megállapodásnak a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló azon felmondása, amelynek bejelentésére az előzetes döntéshozatalra utaló végzésben foglalt körülmények között kerül sor, megvalósítási intézkedésnek, amelyre alkalmazni kell a 139/2004/EK rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti tilalmat, és ha igen, milyen feltételeket kell alkalmazni a határozat meghozatala során?
3. Van-e annak bármiféle jelentősége a 2. kérdés megválaszolása során, hogy a felmondás kiváltott-e versenyjogi szempontból jelentőséggel bíró piaci hatásokat?